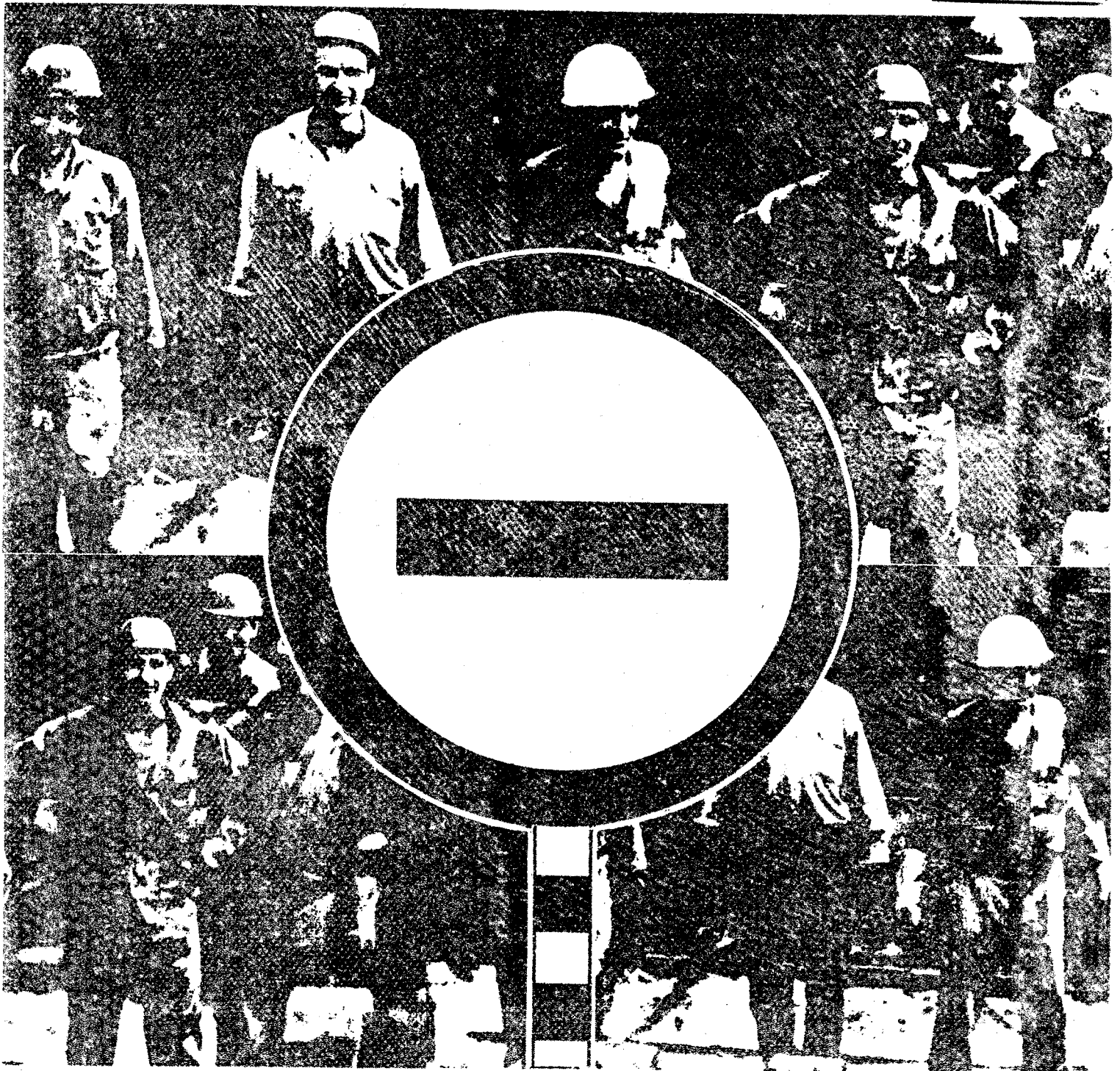

EIXAMPLA

Butlletí d'informació de la Comissió Obrera de Barri de l'EIXAMPLA

IX-71

NOTÍCIES BREUS DE LA SITUACIÓ LABORAL A BARCELONA I A CATALUNYA

Ruptura de negociacions en el conveni del METRO. Els soldats que fan el servei a la Renfe, fan cursos intensius de conductor de metro, cap d'estació, taquiller, etc. És que es preveu una vaga i no es vol permetre que passi com a Madrid?

Aturs successius a la SEAT. Manifestacions al Sindicat. Catorze treballadors demanden l'empresa.

Al sector de la construcció, vagues a NIÑEZ Y NAVARRO, HUARTE Y CIA., DRAGADOS Y CONSTRUCCIONES, RIBAS Y PRADELL, ENTRECANALES Y TAVORA, etc. Protestes i escrits al Sindicat en contra del nou conveni, veritablement demigrant. A fi de mes, vista a Magistratura del cas d'acomiadament de vuitanta-un obrers d'HUARTE.

El sociòleg ARMANDO DE MIGUEL és condemnat. Resta a la Modd.

El TOP condemna tres persones per pertànyer al PSUC, i a catorze més per associació il·lícita.

A TERRASSA, tanca una empresa de cent cinquanta treballadors.

L'ONZE DE SETEMBRE, JORNADA DE LLUITA

Si hi ha d'haver un dia a l'any en què els catalans reivindicuem, amb més força que mai, l'exigència de les nostres llibertats, del nostre plet nacional enfront de la política absorbent i uniformista del feixisme, aquest dia és l'Onze de Setembre. Els qui tenem més edat ja ho sabem: fins a l'adveniment del règim franquista, aquesta era la jornada més combativa i més multitudinària en que el poble, manifestava, arreu de Catalunya, la seva voluntat de lluita per la causa nacional.

L'afer posat en joc és important i urgent, i el problema afecta tota la comunitat. No podríem pensar en cap pamorama polític per a després del franquisme que no establís, com a primera premissa, una solució sobre la forma política que han de prendre les nacions i els pobles que ara sotmet l'actual Estat espanyol, centralista i despersonalitzador. L'establiment d'aquesta forma, l'haurà de decidir, lliurement i sobiranament, el conjunt dels ciutadans, i és per això que el problema nacional interessa i afecta tot el poble.

Cal que l'Onze de Setembre sigui una jornada de mobilització massiva, a tots els nivells, de tots els qui viuem i sentim aquest problema i em desitgem una solució popularment satisfactòria com a primera mesura en el restabliment de les llibertats democràtiques.

Cal que tots els catalans, els de naixença i els d'adopció, demostrin, amb una mobilització massiva en aquesta jornada de lluita, que allò que l'Estat feixista ha intentat anihil·lar, que és el desig de llibertat nacional del nostre poble, no solament resta viu, sinó que ha pres, com ha resultat de l'opressió i de la injustícia, una vigoria com ben poques vegades ha via posseït.

CRISI ECONÒMICA, CRISI POLÍTICA

LA SITUACIÓ EXIGEIX UN CANVI

1.971: 10% D'AUGMENT PREVIST PER AL COST DE LA VIDA

Els diaris en parlen. Al "Correo Catalán" del 2 d'agost llegim: "...fins al final de juny, l'augment ha estat d'un 3'7 per cent respecte a l'any anterior. Aquest augment durant el primer semestre, permet d'aventurar una sensible depreciació de la nostra moneda. Si en el primer semestre, no tan subjecte a tensions com el segon, sota l'efecte combinat d'una demanda més alta -turisme- i dels augments tradicionals del quart trimestre, l'augment superi el cinc per cent i potser arribi al sis. Una inflació al ritme del nou o el dos per cent anual és un luxe que cap país no pot permetre's." (...)

"Es tracta d'un fenomen que ha de passar àmpliament tots els límits i que exigeix una actuació immediata."

AGOST: 25% D'AUGMENT ALS TRANSPORTS

Des del primer d'agost els autobusos de Barcelona i de Madrid han augmentat les tarifes. A "Teleexpres" del dia 3 llegim: "La canícula del 1.971 ha estat testimoni d'un important augment dels preus. Ens referim a l'augment dels transports urbans de superfície de Madrid i Barcelona, i que en passar de 4 a 5 pessetes per trajecte representa ni més ni menys que un 25 per cent de cop. Quelcom semblant va passar l'any passat en aquestes dates amb els bitllets del metro, que van pujar de 2 a 3 pessetes, és a dir, un 33 per cent de més."

El mateix diari comenta, que les "explicacions municipals" no semblen massa fundades; per tall com municipis com ara Roma, Milà o París, registrem déficits de 3.000,

4.500 i 13.000 milions de pessetes, respectivament, en el capital del transport urbà; i advertim els lectors que pagar aquí cinc pessetes resulta molt més car que pagar més a qualsevol de les altres ciutats esmentades, si tenim en compte els diversos nivells de vida.

En aquest país, tant diferent com tantes altres coses, no ha de pagar-lo l'Estat o el municipi, sinó el poble. Fem números: 25 dies a 20 pessetes diàries (vagin els descomptes per a qui ha d'utilitzar més d'un trajecte), sumen 500 pessetes, és a dir, el 10 per cent del sou mensual de la immensa majoria de treballadors. Sense comentaris.

DE FET, QUÈ PASA?

L'afer dels transports públics és un símptoma visible per al treballador. Però quant n'hi ha de símptomas, "que no es veuen" a primer cop d'ull? Ja hem llegit al primer paràgraf, tret d'un article d'un economista. Amb el seu llenguatge tècnic ens ve a dir que la cosa va malament. I que qué vam malament? Tot i que no ens podem fiar de les dades i les estadístiques oficials, l'economista s'atreveix a alçar la veu; qué passaria si les dades fossin certes, fiables?

Els especialistes utilitzen la paraula "estanflació" per a definir una situació com la que vivim dins l'Estat espanyol. Vol dir: estancament del procés econòmic, dins un procés d'inflació. És a dir: no es produeix, no es ven, i a la vegada els diners circulen més a causa dels preus més alts.

Els preus pugen perquè els capitalistes volen més guany en-

cara que venguin menys. Ells especulen amb tot, començant per l'esforç del treballador (la seva capacitat de treball) i acabant amb tota mena d'especulacions (Matesa, Confecciones Gibraltar, vivienda, autopistas, urbanisme, transports.) dutes a terme per una colla de vius protegits pel govern feixista i tecnòcrata que ara és controlat per l'OPUS.

Així veiem com un Porcioles, alcalde de Barcelona, només declara 800.000 pessetes de beneficis per renda personal, mentre que tot hom sap que a través de la seva mortuària i de tots els familiars ben situats a llocs clau de l'administració municipal passen milions i milions...

CAL QUE TOT AIXÓ CANVI

La situació dins l'Estat Espanyol és tant complexa en el pla econòmic i conseqüentment en el polític, que en aquestes línies no podem abastar-la. Però volem dir -i creiem interpretar el sentir de tot el poble- que la mala administració i la manca de perspectives vàlides d'un règim" que tot ho manega sense rendir-ne comptes a ningú, porta el país a la ruïna.

D'una banda, el vem de mica en mica al capital estranger --es parla d'una nova "Llei de Patents" que permetrà encara més la penetració i el domini de les nostres minces indústries pels monopòlis ianquis--; directament o indirectament. D'altra banda, fomenta els ritmes de producció irracionals, que a més de provocar un nombre més elevat d'accidents de treball tracten de minvar la resistència de la classe obrera. Els acomiadaments massius i la repressió dels dirigents obrers formen part d'una tàctica prou coneguda.

De cara a la negociació dels nous convenis, aquesta tardor i fins a primers d'any vinent, la lluita contra l'explotació ha de tenir un caràcter polític: el reconeixement del dret de vaga, del dret de reunió i d'associació, la lluita per l'amnistia, són avui, necessitats vives. Assolir-les vol dir obrir la possibilitat d'unes llibertats democràtiques sense les quals no es possible cap canvi.

L'atrotinada situació econòmica del país és el reflex més clar d'una manca de política. Només amb llibertat el poble pot prendre mesures vàlides perquè tot canviï. I aquest canvi comporta, en sí, la possibilitat d'una participació plena i responsable, que posï fi a la disbauxa, a l'especulació, al menfotisme de tants.

EL MERCAT, UN LLOC DE TENSIO

Amb la intenció de conèixer a fons la vida del barri i de saber l'opinió de la gent sobre l'encariment constant dels articles de primera necessitat, membres de la nostra Comissió han dut a terme, darrerament, una enquesta adreçada a les mestresses de casa compradores al mercat, i també als venedors. Malgrat que no en tenim encara, tota l'informació, n'oferim, ara, unes primeres impressions, em espera de poder-ne donar, en un pròxim butlletí, una valoració més àmplia.

L'enquesta ha estat un experiment del tot positiu. Ha evidenciat la reacció de tothom davant l'encariment de la vida. Tothom s'ha mostrat ben concient de l'actual progressió dels preus, que no és proporcional, ni de lluny, a l'augment de les retribucions salarials. Per exemple, a la pregunta de si l'augment de preus equivalia a un augment proporcional de sous, una senyora respon: "Fa cinc anys que van augmentar una mica el sou del meu marit, i des llavors que guanya el mateix, i crequi'm, que cada dia hi ha coses que pugem de preu".

Un tret característic de totes les respostes és la coincidència de criteris de gairebé tothom. L'encariment intensiu dels productes, causa una indignació general envers els responsables d'aquesta situació.

Els venedors constitueixen un capítol a part. Un botiguer de fruites i verdures a la plaça, quan li preguntem les causes dels augments, ens diu que són els intermediaris els qui, sobretot, en tenen la culpa. "Jo deponc d'ells -diu-, els minoristes tenim un marge comercial d'un 30 per cent. Si un article me'l donen car, l'haig de vendre car; si me'l donessin més barat, el vendria proporcionalment més baix de preu". Sobre el trasllat del Born a Mercabarna, la resposta del minorista és: "No té cap interès per a nosaltres. De Mercabarna només se'n beneficiarà unes quantes persones que viuen com reis sense haver de treballar. El públic i els minoristes, continuarem en la mateixa situació".

La majoria de la gent respon amb les mateixes expressions, fa raonaments similars: la carn, les verdures, tots els aliments necessaris per a viure, s'han augmentat, s'augmenten més i més; i la congelació dels sous fa impossible de poder viure dignament.

Per qué pugem els preus? Per qué no pugem els salaris? Qui té la culpa de tot plegat? Qué cal fer per a solucionar la situació?

Només si ens responem aquestes preguntes i actuem en conseqüència, podrà ésser resolta aquesta qüestió, cada vegada més greu, que un govern inepte dominat -més ben dit, constituït- pels interessos capitalistes no ha sabut resoldre ni sabrà -perqué no l'interessa- resoldre mai.

DAVANT L'INTENT D'AUGMENTAR LA REPRESSIÓ CAL QUE EIXAMPLEM LA LLUITA PER L'AMNISTIA

Si donem un cop d'ull a la situació política espanyola dels últims mesos, de seguida ens adonarem que, a l'envigoriment cada cop més important del moviment obrer i popular, el règim hi oposa un considerable enduriment de la repressió.

L'encariment del cost de la vida, la necessitat creixent de participació en la direcció política del país sentida per tot el poble, que es considera madur i necessita llibertat i democràcia, l'increment de coordinació entre les organitzacions democràtiques i, sobretot, l'augment de la influència de les Comissions Obreres a tots els centres de treball —evidenciat en unes eleccions sindicals, les darreres, que han passat d'ésser pur teatre a constituir una arma a les mans del moviment obrer, el qual sabrà jugar les possibilitats legals, amb aquelles altres que, sense ésser-ho, afavoreixim als seus objectius—, tot plegat són factors que han contribuït a l'espectacular multiplicació de les vagues, les manifestacions populars, les declaracions, les recollides de firmes i de diners per a les víctimes de la repressió i llurs famílies, i tota mena d'accions que han anat produint-se d'empeça del tristament cèlebre consell de guerra de Burgos. N'hi ha prou que recordem com a fets més significants, les vagues de professors, de metges, i ara la lluita heroica dels treballadors de la SEAT.

Quina ha estat la resposta del règim a les justes reivindicacions populars? De primer, l'estat d'excepció de l'any 1958 un any més tard, la suspensió de l'article 19 de l'anomenat *Ley de los Españoles*, que va permetre, segons el Ministre de Justícia, la detenció de dos mil activistes antifranquistes, els quals, segons ell, no van ésser maltractats ni torturats.....

Peró, com va dir un procurador a les Corts, "no es possible establir contínuament estats d'excepció", car no afavoreixem en res la careta somrient que, de cara a l'exterior, pretén exhibir la dictadura. La solució? Tant el procurador com el Govern opusdeista mateix, vam pensar que, ja que la llibertat, la democràcia, l'amnistia i totes les reivindicacions del nostre poble estan remyides amb llur permanència al poder, era millor fer un "retoc" a les lleis, de manera que els permetien "marge" repressiu més ampli. No podem tenir cap altre sentit la reforma de la Llei d'Ordre Públic, amb l'augment de penes i de multes governatives que comporta —sense intervenció dels Tribunals—, la reforma del Codi Penal, mitjançant la qual continuen a la jurisdicció militar els casos que hauriem d'ésser competència dels tribunals ordinaris —i és que, de fet, el règim ja no es fia ni dels seus propis jutges—, la conversió de la Llei de "Vagos y Maleantes" en una Llei de Perillositat Social que defineix molt confusament qué és ésser "perillós" socialment i que permet noves possibilitats repressives.

Em contra d'aquesta ofensiva de la repressió, ja s'han aixecat veus nombroses i autoritzades: El Congrés de l'Advocacia celebrat a Lleó, que demanava l'amnistia i la supressió de les jurisdiccions especials; les posteriors reunions d'advocats, com la recent de Barcelona, que han ratificat els acords presos a Lleó i han adreçat noves peticions de supressió de la "reforma"; nombrosos escrits d'intellectuals i de professionals; la veu del secretariat diocesà "Iustitia et Pax", de l'arquebisbat de Barcelona. I també un bon nombre d'escrits en el mateix sentit nascuts a les fàbriques i als centres de treball.

En aquest moment, la lluita per l'amnistia és un ~~pas~~ de primer ordre, ja que representa el primer pas per l'obtenció de la llibertat i la democràcia. Per aconseguir-ho, cal que ens organitzem i que fem créixer el nostre esforç per assolir una coordinació general més efectiva, una unitat més gran gràcies a la discussió, al més àmplia possible, dels nostres objectius.

Cada vegada que un antifranquista cau a les mans de la policia, cal que s'aixequin, solidàries, un conjunt de veus i d'accions; només d'aquesta manera podrem acabar, per sempre, amb la repressió, que és, cal que ens m'adonem ben clarament, l'única arma de què disposa la dictadura i el postfranquisme.

Ricard Balcells

A LA SEAT

UNIO I LLUITA

Els conflictes laborals de la SEAT començarem a sorgir, a pròximadament, vers 1969, després de la firma d'un conveni col·lectiu entre l'empresa i un jurat submis als desigs de la patronal. D'aleshores ençà, els enfrontaments han sovintejat i han augmentat progressivament tant en llur freqüència com en llur extensió i profunditat. La duresa del treball que converteix els homes en simples peces d'un procés monstruós d'engramatge, el sistema militar de la disciplina, l'establiment de factors incontrolables a les primes que tradueix en escassos avantatges econòmics els constants esforços de producció, el tracte autoritari i gairebé esclavista a què els encarregats sotmetem els obrers, la impossibilitat de cap mena de diàleg, el soroll mateix... tot plegat fa que entre els treballadors de la factoria regni el descontentament.

Però una cosa és l'existència d'un ampli descontentament; i una altra cosa és la seva organització i la seva manifestació, i la superació dels "esclats" per a constituir un moviment obrer poderós i capaç d'amar imposant les reivindicacions obreres i de respondre, tan aviat com apareixem, a les reivindicacions de l'empresa.

Es plantegen les eleccions sindicals. Què cal fer? Enfront de la tendència de boicot defensada per alguns que creuen que participar significa integrar-se al sistema, les Comissions Obreres decideixem utilitzar aquestes eleccions. Les Comissions Obreres de la SEAT, decideixem fer presentació de candidats juntament amb la discussió de la plataforma reivindicativa dels treballadors; això permetrà, en primer lloc, saber qui són els candidats, i en segon lloc, la màxima propagació de la plataforma.

Aquesta plataforma exigeix: Tres mil pessetes més cada mes, quaranta hores setmanas, salari sencer a malalts i a jubilats, control de temps i de primes, mesures de seguretat efectives, anul·lació del règim interior, dret de fer assemblees, elecció i possibilitat de revocació de tots els càrrecs sindicals, lli-

Bertat de dos obrers empresonats per lluitar amb defensa dels companys.

D'altra banda, les C.O. de la SEAT pensen que la coincidència de l'autèntic representant obrer amb el càrrec sindical afavoreix la lluita, ja que així pot desplaçar-se amb més facilitat per dintre l'empresa amb el consegüent augment del contacte entre el dirigent i les masses, pot ésser citat perquè informi a les assemblees, i, a més a més, no és tan fàcil que el reprimeixin, encara que en aquest sentit l'única força que el protegeix de debó és la dels obrers mateixos, units i solidaris amb ell.

Malgrat la supressió de l'article 18 del "Fuero de los Españoles", les pressions de l'empresa, la policia i els verticalistes, les Comissions Obreres obtenem, a les eleccions, un èxit dels millors, i les candidatures obreres i autènticament representatives ocupen els càrrecs a gairebé tota la factoria.

Els elegits són coneguts dirigents que ja havíem excellit en la lluita, i d'altres que, amb no tanta experiència, hi aportaven llur qualitat d'homes valents i honrats, que potser en un determinat moment, i per manca d'experiència, han pogut equivocar-se, però que, de fet, mai no traïran els companys que els van elegir. Com a primera mesura, el nou jurat s'obre, i a les assemblees hi participem obrers de tots els tallers. En un ambient de disconformitat per causa de l'"evaporació" d'unes primes, sorgeix el conflicte: l'empresa extableix, sense consultar els obrers, un torn de nit que afecta immediatament cinquanta-dos treballadors; ni tan sols es molesta a posar el fet en coneixement del jurat. És el 7 de Juny. Els 52 obrers es presenten a treballar en llur torn habitual, en lloc de fer-ho al de nit; però els encarregats no els deixen entrar. Com a resposta immediata, els 2.000 obrers que integren el taller núm.1 aturem el treball.

Paral·lelament, renaixia un altre conflicte: la lluita per poder anar al lavabo a la secció de pintures del taller núm.2. Durant les vuit hores i deu minuts de jornada laboral no els era permès d'abandonar un sol moment la feina per anar al lavabo!! Els esbirros els deiem, sarcàsticament, que fessin les necessitats al costat de la màquina.

Els conflictes van anar augmentant durant tota la primera quinzena de juny. Finalment davant la repressió i els acomiadaments, la tensió culmina en l'atur de 15.000 treballadors, atur decidit en Assemblea. El jurat va iniciar converses amb l'empresa, però aquesta, en tot moment, es mostrà intransigent. Fins als dies 14 i 15 els obrers celebren ASSEMBLEES. El dia 16 és ocupada una sala de la CNS i hi és celebrada una ASSEMBLEA en la qual participem obrers d'altres empreses que expresen llur solidaritat amb els de la SEAT.

L'empresa ha tornat a admetre setze treballadors, però encara resten vint-i-cinc acomiadats. La lluita solidària prossegueix. "Assemblea Obrera" òrgan dels treballadors de SEAT, proposa: 1) la recollida de milers de firmes; 2) la recollida de centenars de milers de pessetes; 3) la celebració d'accions obertes de lluita: ASSEMBLEES, aturs, etc.; 4) assistència massiva al judici que tindrà lloc a Magistratura; 5) fer arribar la lluita a tot arreu.

(continuará)

R.C.